

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

19 У 7916/2014

17.04.2015. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужиоца СП “Л.” а.д. Б., ... и Друштва за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству “Е.В.” д.о.о. из В. ... које заступа пуномоћник Милан Ранић, адвокат из Београда, Улица Марка Челебоновића бр. 1Б/10 против решења Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 4/0-02-24/2013-1 Веза: 4/0-02-116/2012 од 19.02.2013. године, у предмету заштите конкуренције, поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 525/2013 од 16.04.2014.године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈАЈУ.

II ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, утврђује се да је Уговор о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу на линијама: 1. Београд-Ваљево (преко Лајковца); 2. Београд-Ваљево (преко Уба); 3. Београд-Ваљево-Дивчибаре; 4. Београд-Ваљево-Лозница; 5. Београд-Ваљево-Крупањ; 6. Београд-Ваљево-Љубовија; 7. Београд-Ваљево-Тара, потписан дана 27.07.2010. године између Друштва СП “Л.” а.д. са регистрованим седиштем на адреси ..., Б. и Друштва за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству “Е.-В.” д.о.о., са регистрованим седиштем на адреси ..., В., рестриктивни споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Ваљево-Београд-Ваљево, чиме су учинили повреду конкуренције, ставом II диспозитива констатовано је да је рестриктивни споразум из става I диспозитива овог решења забрањен и ништав ex lege у смислу члана 10. став 3. Закона о заштити конкуренције, ставом III диспозитива одлучено је да се забрањује привредним друштвима из става I диспозитива овог решења, свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним уговарањем и утврђивањем јединствене цене превоза путника у линијском превозу, као и разменом поверљивих пословних информација, ставом IV диспозитива одређена је мера заштите

конкуренције Саобраћајном предузећу “Л.” а.д. Б., ..., Б., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 1,38% од укупног годишњег прихода оствареног у 2009. години и то 117.248.070,00 динара, ставом V диспозитива одређена је мера заштите конкуренције Друштву за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству “Е.В.” д.о.о., са регистрованим седиштем на адреси ..., В., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 1,38% од укупног годишњег прихода оствареног у 2009. години и то 1.737.765,00 динара, ставом VI и VII диспозитива наложено је Друштву за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству “Е.В.” д.о.о. из В. и СП “Л.” а.д. Б., овде тужиоцима, да изврше уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV и V диспозитива овог решења на рачун буџета Републике Србије, наведен у овом делу диспозитива, ставом VIII диспозитива одређен рок од 4 месеца од дана пријема овог решења за извршење налога из става VI и VII диспозитива, под претњом принудног извршења, ставом IX диспозитива наложено је странкама у поступку, овде тужиоцима, да одмах по извршењу налога из става VI и VII диспозитива овог решења Комисији за заштиту конкуренције доставе доказ о извршеној уплати и ставом X диспозитива тог решења одлучено је да се ово решење објави у “Службеном гласнику РС” и на интернет страници Комисије за заштиту конкуренције.

У тужби, коју је Управном суду непосредно дана 14.03.2013. године, поднео СП “Л.” а.д. Б., која је заведена под посл.бр. 16 У. 3787/13, оспорава се законитост решења туженог органа, јер у проведеном поступку чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, а из утврђених чињеница изведен је неправилан закључак у погледу чињеничног стања, што је имало за последицу да тужени орган на штету тужиоца неправилно примени Закон о заштити конкуренције. Указује да тужени орган није поступио сходно правном схватању и налогу Управног суда датим у пресуди, а изнети разлози у оспореном решењу су непотпуни, неуверљиви и противуречни. Наводи да је диспозитив оспореног решења идентичан диспозитиву решења које је поништио Управни суд пресудом 16 У 1165/12 од 05.04.2011. године. Истиче да тужени орган није отклонио основну противуречност која је садржана у образложењу првобитног решења, у коме се наводи да је Уговор о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу рестриктивни споразум, због тога што је довело до елиминисања ценовне конкуренције између уговорних страна на релевантном тржишту и због тога што омогућава константну размену важних пословних информација између конкурената, чиме други постојећи потенцијални конкуренти долазе у неповољнији положај. Указује да, према диспозитиву оспореног решења, који се у односу на претходно решење не мења, односно остаје потпуно исти, међутим, предметни уговор представља рестриктивни споразум на основу кога су његови потписници утврђивањем јединствених цена значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга линијског превоза аутобусима на релацији Ваљево-Београд-Ваљево, чиме су учинили повреду конкуренције. Наводи да потписани споразум представља један вид вансудског поравнања и да је резултирао окончањем судских поступака и представљао први корак ка успостављању међусобне сарадње ова два превозника, те да је циљ његовог закључивања повећање нивоа услуга превоза на релацији од Ваљева до Београда, односно на заједничкој траси, тако да се путник на поменутој релацији, куповином заједничке карте може превести било којим поласком за Београд или из Београда, а куповином повратне карте бира и време повратка, без обзира који превозник у датом тренутку обавља превоз. Сматра да је неприхватљив став туженог да би постојала повреда конкуренције, чак и да је између конкурената договорена примена нижих цена од конкурентно тржишних. Указује да су чињенице на које је указао у поступку, а које се тичу перманентно лошег економског стања у земљи, уз постојање бројних параметара који скоро непрекидно доводе до повећавања цена роба и услуга у свим сферама друштвеног живота, што неминовно условљава кориговање цене превоза у зависности од

раста трошкова који утичу на цену превоза, ноторне чињенице, због чега су и излишни наводи туженог како тужилац у погледу изнетих чињеница није пружио одговарајуће доказе. Наводи да су се цене, по којима су потписници уговора обављали превоз на релацијама из уговора, а пре закључења уговоре, незнатно разликовале, те да стога закључењем уговора странама у уговору није био циљ да повећањем цене превоза елиминишу међусобну конкуренцију и тиме онемогуће кориснике – путнике да према различитости цена пружених услуга имају могућност избора превозника, како то тужени у оспореном решењу погрешно закључује. Истиче да цене превоза путника не одговарају економским ценама, односно да су на свим линијама из уговора уговорне стране пословале без профита, што је најбољи доказ да уговор нису закључиле у циљу повреде конкуренције, а ради стицања монополског положаја на тржишту, већ искључиво за добробит друштва, а нарочито унапређење квалитета превоза са аспекта удобности, тачности и безбедности путника и повећања ефикасности пословања. Указује да су лишени реалног основа наводи туженог да закључивањем уговора о размени пословних информација између потписника, други постојећи потенцијални конкуренти долазе у неповољнији положај, чиме се, како то стоји у оспореном решењу, стварају додатне баријере приступа релевантном тржишту, док се на другој страни ствара ситуација у којој учесници рестриктивног споразума више нису присиљени да воде рачуна о ефикасном пословању. С тим у вези, указује да се до сазнања о ценама превоза путника у друмском међумесном саобраћају на одређеној линији може једноставно доћи, простим увидом на интернет презентацију Пословног удружења превозника у друмском саобраћају “С.” а.д. у Б., или увидом у “Информатор примењене цене превоза путника на подручју статистичког региона Шумадија и Западна Србија”, који је издат од стране истог удружења у септембру 2010. године, а који информатор такође садржи и остале параметре као што је време поласка и доласка и успутне станице до крајње дестинације, због чега, по оцени тужиоца, уговор не садржи ништа посебно и скривено што би створило додатну баријеру да се дође до сазнања одређених чињеница које су од значаја за приступ релевантном тржишту, како то тужени у оспореном решењу погрешно закључује. Наводи да тужени није истакао ниједан конкретан доказ из којег би се са пуном извесношћу могло закључити да је закључивање уговора имало за последицу да Саобраћајно предузеће “С.У.” д.о.о. из У. и “Р.А.” д.о.о. из Б.Б., имају тако мали број полазака аутобуса, нити је директно од тих предузећа прибавио било који податак из којег би се видело због чега је стање ствари такво. Истиче да је оспореним решењем утврђено да се рестриктивним споразумом сматра уговор о заједничком обављању превоза путника на свих седам линија, док се у образложењу оспореног решења у основи за изнете закључке о повреди конкуренције анализира само превоз на линији Београд-Ваљево (преко Лајковца) и Београд-Ваљево (преко Уба), мада се све остале дестинације не завршавају у Ваљево, већ на Дивчибарама, Лозници, Крупњу, Љубовији и даље. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 45.120,00 динара.

У тужби, коју је Управном суду дана 22.03.2013. године поднео тужилац Друштво за превоз и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству “Е.В.” д.о.о. из В. и која је заведена под посл.бр. 19 У. 4234/13, такође се оспорава законитост решења Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 4/0-02-24/2013-1 Веза: 4/0-02-116/2012 од 19.02.2013. године (оспорено решење) и то у суштини из истих разлога као и у тужби тужиоца о СП “Л.” а.д. Б.. Наводи да с обзиром да је тужени игнорисао правне ставове и у вези са тим налоге Управног суда садржаних у пресуди и у поновном поступку поновио свој ранији акт, који је већ поништен пресудом, предлаже да суд одлучи у спору пуне јурисдикције, односно ограничене јурисдикције да тужбу уважи и оспорено решење поништи, те предмет врати туженом органу на поновно одлучивање. Такође предлаже да суд

обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за преглед списка у износу од 8.250,00 динара.

У одговорима на тужбе тужиоца СП "Л." а.д. Б. и тужиоца Друштва за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству "Е.В." д.о.о. из В. тужени орган предлаже да се споје поступци по тужбама тих тужилаца у предметима 16 У. 3787/13 и 19 У 4234/13, будући да се тужбама оспорава исти коначни управни акт – оспорено решење. Наводи да је оспорено решење донето у поновном поступку уз правилну примену закона и правног схватања Управног суда изнетог у пресуди 16 У 1165/12 од 05.04.2012. године, којом су уважене тужбе тужилаца и поништено решење туженог органа број 4/0-02-291/2011-8 од 24.11.2011. године. Указује да су неосновани наводи тужби да тужени није поступио, сходно правном схватању и налогу Управног суда и да због тога постоји идентичност диспозитива и идентичност образложења све до 12-те стране, а у суштини и до краја решења. Овакви наводи су неосновани, јер је Комисија у оспореном решењу отклонила недостатак у образложењу, на који је указао Управни суд у својој пресуди и за своју одлуку дала аргументовано и прихватљиво образложење које свој основ има у закону, а на подлози чињеница утврђених у поступку. Истиче да оспорено решење у целини није по садржини диспозитива противуречно са образложењем, нити је супротно доказима и стању утврђеном у поступку, а о правној природи и дејству Уговора о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу од 27.07.2010. године, који су тужиоци међусобно закључили, тужени је, као о рестриктивном споразуму, у смислу члана 10. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09), дао одговарајуће образложење, које је ближе разрађено на странама 12-16 оспореног решења. Предлаже да суд тужбе тужилаца- СП "Л." а.д.Б. и Друштва за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству "Е.В." д.о.о., В. одбије, као неосноване.

Како се наведеним тужбама побија законитост истог оспореног решења туженог органа, то је због економичности и целисходности поступака, Суд спојио поступке ради заједничког расправљања под пословним бројем 19 У. 3787/13, а на основу члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), сходном применом одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11).

Пресудом Управног суда 19 У 3787/13 од 25.09.2013.године тужбе тужилаца су уважене, поништено решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 4/0-02-24/2013-1 Веза: 4/0-02-116/2012 од 19.02.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање.

По захтеву за преиспитивање наведене пресуде Управног суда 19 У 3787/13 од 25.09.2013.године поднетом од стране туженог Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Врховни касациони суд је својом пресудом Узп 525/2013 од 16.04.2014.године, уважио захтев за преиспитивање судске одлуке, укинио пресуду Управног суда 19 У 3787/13 од 25.09.2013.године, предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање и наложио Управном суду да у поновном поступку отклони повреду поступка и расправи питања на која му је указано овом пресудом.

У поновном поступку Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС” бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене

навода тужбе, одговора на тужбу, списка предмета ове управне ствари и придржавајући се пресуде Врховног касационог суда Узп 525/2013 од 16.04.2014.године, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, оспореним решењем, које је донето у правилно спроведеном поступку, без повреда правила поступка од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном применом прописа на које се тужени позвао у образложењу оспореног решења, одлучено као у диспозитиву решења. Тужени је у образложењу оспореног решења дао детаљне и правно ваљане разлоге, који су били одлучни при оцени доказа и који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење из диспозитива решења.

Према образложењу оспореног решења и стању списка предмета произлази да је оспорено решење донето у поступку испитивања повреде конкуренције, односно утврђивања евентуалног постојања рестриктивног споразума у смислу одредбе члана 10. Закона о заштити конкуренције, покренутом у складу са чланом 35. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09), по службеној дужности против, у овом управном спору, тужилаца, закључком председника Комисије за заштиту конкуренције бр. 4/0-02-586/2010-1 од 25.11.2010. године. Оспорено решење је донето у извршењу пресуде Управног суда 16 У. 1165/12 од 05.04.2012. године, којом је поништено решење Комисије за заштиту конкуренције бр. 4/0-02-291/2011-8 од 24.11.2011. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање.

Из образложења оспореног решења и достављених списка произлази да је Комисија за заштиту конкуренције на основу достављене документације и доказа прибављених у спроведеном испитном поступку, који су наведени у образложењу оспореног решења и налазе се у достављеним списима, правилно утврдила да су „Л.“а.д. Б. и „Е.В.“ д.о.о. закључиле Уговор о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу, који је закључен на неодређено време, и то на линијама Београд-Ваљево (преко Лајковца), Београд-Ваљево (преко Уба), Београд-Ваљево-Дивчибаре, Београд-Ваљево-Лозница, Београд-Ваљево-Крупањ, Београд-Ваљево-Љубовија и Београд-Ваљево-Тара. Овим Уговором дефинисано је, између осталог да су у циљу унапређења квалитета превоза са аспекта удобности, тачности и безбедности за путнике и повећања ефикасности пословања, уговорне стране сагласне да се превоз путника, расподела оствареног прихода и трошкови на наведеним релацијама, врши по систему POOL-а у складу са одредбама овог Уговора (члан 2.Уговора), да су уговорне стране сагласне да ће превоз обављати и обрачунавати по систему POOL-а тако што ће се цео приход од продатих карата, делити између уговорних страна сразмерно транспортном раду и оствареном приходу на месечном нивоу, да су у обрачун укључени сви редовни поласци и BIS поласци уколико су унапред договорени писменим путем између уговорних страна, у случају да уговорна страна не може да одржи своје поласке, препушта другој уговорној страни која ће одржати те поласке, увођењем нових полазака на линијама и релацијама које су предмет овог уговора, као и укидање истих уговорне стране договарају споразумно (члан 3. Уговора), да сви трошкови рекламе, набавке докумената (штампање карата, месечних маркица, коверата, заједничких контролних листова) за обављање превоза и слично представљају заједничке трошкове и деле се на уговорне стране равноправно (члан 10.Уговора), да се укупни приходи уговорних страна утврђују на основу продатих аутобуских карата, претплатних карата и месечних маркица и уносе се у POOL обрачун (члан 12. Уговора), да се Уговор закључује на неодређено време, све одлуке и измена овог Уговора уговорне стране доносе једногласно, консензусом у

интересу уговорних страна (члан 16. Уговора), да ни једна од уговорних страна не сме потписати уговор за реализације из овог Уговора са другим предузећем (у који се убраја и тзв кооперативни превоз), а које повезују места на релацијама које су предмет овог Уговора и налазе се на заједничким трасама и линијама (члан 18. Уговора). Тужени орган је на основу ценовника које су тужиоци доставили 10.01.2011.године правилно утврдио да су цене карата на основу Тарифа које су важиле од 25.07.2008. до 01.09.2010.године на подударним линијама за оба превозника била различите, а по Тарифама од 01.09.2010.године, након почетка примене Уговора цене превоза су утврђене у истом износу код оба превозника, о чему је дат табеларни приказ у образложењу оспореног решења, те да су се тужиоци који су конкуренти договорили и утврдили јединствене цене карата за превоз путника на линијама из члана 1. наведеног Уговора о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу. Даље је, правилно, из разлога наведених у образложењу оспореног решења утврђено и релевантно тржиште у складу са одредбом чл. 6. Закона о заштити конкуренције релација Ваљево-Београд-Ваљево на којој тужиоци обављају линијски превоз путника аутобусима, а која је и у предмету Уговора о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу, те је правилно утврђен и проценат тржишног удела који тужиоци заједнички имају на релевантном тржишту.

Према одредби члана 10. став 1. и 2. Закона о заштити конкуренције (“Службени гласник РС”,бр.51/09) рестриктивни споразуми су уговори, поједине одредбе уговора, изричити или прећутни договори, усаглашене праксе, као и одлуке облика удруживања учесника на тржишту, који имају за циљ или последице значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције на територији Републике Србије, а нарочито су то споразуми којима се непосредно или посредно утврђују куповне или продајне цене, или други услови трговине. Одредбом става 3. истог члана Закона о заштити конкуренције прописано је да су рестриктивни споразуми забрањени и ништави, осим у случајевима изузећа од забране у складу са законом.

С обзиром на наведено утврђено чињенично стање, те одредбу члана 10. став 1. и 2. Закона о заштити конкуренције, Управни суд налази, а какво је становиште и Врховног касационог суда у пресуди Узп 525/2013 од 16.04.2014.године, да је тужени орган правилно закључио да се овакво утврђивање јединствених цена договорених од стране конкурената, без обзира на околност да су цене одређене аутономним ценовницима сваког превозника, сматра повредом конкуренције, јер се ради о ограничењу конкуренције по свом циљу, чак и кад не дође до повреде на тржишту. Тужиоци су, поступајући на овај начин, а како то правилно налази тужени, дајући довољне и правно ваљане разлоге, спроводили заједничку пословну политику, а закључивањем уговора о заједничком обављању превоза путника елиминисали међусобну конкуренцију, нарочито ценовну, а тиме су елиминисали и могућност корисника услуга да на ценовној основи слободно изаберу превозника који ће им предметну услугу пружити, те да је овај уговор, потписан дана 27.07.2010.године између тужилаца који су међусобно конкурентни, осим што је довео до елиминисања ценовне конкуренције између тужилаца, као уговорних страна омогућио и константну и потпуну размену важних пословних информација између конкурената. Закључивањем Уговора и разменом важних пословних информација између тужилаца као потписника уговора, омогућено је елиминисање конкуренције и у другим аспектима њиховог пословања, створена је ситуација, а како то правилно закључује тужени, у којој тужиоци као учесници рестриктивног споразума више нису присиљени да воде рачуна о ефикаснијем пословању, те се смањује независност конкурената, односно елиминише се њихова међусобна конкуренција, а други постојећи и потенцијални конкуренти долазе у неповољнији положај чиме се стварају додатне баријере приступу релевантном тржишту. Наиме, тужени правилно налази, да су, разменом

информација о будућем пословању, односно договором око заједничког превоза после потписивања наведеног уговора на предметној релацији између тужилаца, који су главни конкуренти на релевантном тржишту и имају 94% заједничког удела, створене препреке (баријере) за улазак, односно за евентуално увођење нове линије на истој релацији за постојећег или потенцијалног конкурента, што за последицу има спречавање и ограничавање конкуренције.

С обзиром на наведено утврђено чињенично стање, Управни суд налази, да је правилном применом одредбе члана 10. став 1. и 2. Закона о заштити конкуренције, тужена правилно утврдила, да Уговор о заједничком обављању превоза путника на линијама из става 1. уговора, потписан дана 27.07.2010.године, између, у овом управном спору тужилаца, који су међусобни конкуренти и утврђивање јединствене цене карата за превоз пуника на тим линијама, договором између тужилаца као конкурената, представља рестриктиван споразум из члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције, те да је овај уговор довео до елиминисања ценовне конкуренције између уговорних страна на релевантном тржишту и омогућио константу и потпуну размену важних пословних информација између конкурената, а закључивањем уговора и разменом важних пословних информација између потписника други постојећи потенцијални конкуренти долазе у неповољнији положај, чиме се, на једној страни стварају додатне баријере приступу релевантном тржишту, док се на другој страни ствара ситуација у којој учесници релевантног споразума више нису присиљени да воде рачуне о ефикаснијем пословању.

Код изнетог Управни суд налази да је правилно, из разлога датих у образложењу оспореног решења, оспореним решењем ставом I диспозитива утврђено да је Уговор о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу на линијама: 1. Београд-Ваљево (преко Лајковца); 2. Београд-Ваљево (преко Уба); 3. Београд-Ваљево-Дивчибаре; 4. Београд-Ваљево-Лозница; 5. Београд-Ваљево-Крупањ; 6. Београд-Ваљево-Љубовија; 7. Београд-Ваљево-Тара, потписан дана 27.07.2010. године између Друштва СП "Л." а.д. са регистрованим седиштем на адреси ..., Б. и Друштва за превоз путника и пружање туристичких услуга у земљи и иностранству "Е.-В." д.о.о., са регистрованим седиштем на адреси ..., В., рестриктивни споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Ваљево-Београд-Ваљево, чиме су учинили повреду конкуренције. Стога је правилно одлучено и у ставу II и III диспозитива оспореног решења.

Правилно су, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилном применом одредбе члана 38., 57., и 68. Закона о заштити конкуренције те Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера („Службени гласник РС“, бр.50/2010), тужиоцима одређене мере заштите конкуренције и наложена уплата новчаног износа мере заштите конкуренције, као у ставу IV, V, VI, VII и VIII диспозитива оспореног решења. Тужени је одлуку о висини одређене мере заштите конкуренције одређене тужиоцу предузеће „Л.“ад Б. и тужиоцу „Е.В.“д.о.о. донео на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања те на основу све укупне оцене свих околности, како олакшавајућих тако и отежавајућих, дајући детаљне разлоге у образложењу оспореног решења. Правилно је тужени приликом одређивања висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције узео у обзир, намеру, тежину, последице и трајање утврђене повреде конкуренције, које је околности правилно утврдио дајући довољне и правно ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио све наводе тужби и налази да су неосновани и без утицаја на

другачију оцену законитости оспореног решења. Неснован је навод тужби да тужени није поступио сходно правном схватању и налогу Управног суда датог у пресуди У 1165/12 од 05.04.2012.године, и да је по садржини диспозитива у ставу I притувуречан са образложењем и у супротности са доказима и стању утврђеном у поступку. Наведено јер је, по оцени Управног суда, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном применом прописа на које се тужени позвао у образложењу оспореног решења одлучено као у диспозитиву решења, те је правилно, ставом I диспозитива утврђено да је Уговор о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу на линијама наведеним у овом ставу диспозитива, потписан дана 27.07.2010.године између тужилаца рестриктиван споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Ваљево-Београд-Ваљево, чиме су учинили повреду конкуренције.

Без утицаја је навод тужбе да Уговор о заједничком превозу не садржи размену информација које обухватају појединачне податке о предвиђеним будућим ценама, с обзиром да за оцену постојања и дејства рестриктивног споразума није од значаја да ли су уговорне странке изричито уговором предвиделе размену пословних информација, као ни то да ли су уговором изричито утврдили јединствене цене, већ је потребно сагледати све акте и радње учесника на тржишту који проистекну из уговора, а што је тужени орган и учинио и детаљно образложио у оспореном решењу. При томе предметним уговором о заједничком превозу, тужиоци су и предвидели размену информација у члану 16. уговора, према коме све одлуке и измене овог уговора, уговорне стране доносе једногласно, концензусом у интересу уговорних страна, те да је тужени правилно закључио, дајући довољне и ваљане разлоге за овај закључак, да су тужиоци, који су странке у рестриктивном споразуму, уједначили цене превоза на утврђеном релевантном тржишту након закључења уговора, на основу уговора и разменом пословних информација, а не случајно или спонтано.

Без утицаја су наводи тужилаца да су тужиоци пословали без профита и да су предметни уговор закључили искључиво за добробит друштва, с обзиром да из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је несумњиво утврђено да је предметни уговор рестриктиван споразум, те је према ставу 3. члана 10. Закона о заштити конкуренције је забрањен.

Неосновани су, наводи тужилаца да не постоје баријере за улазак на релевантно тржиште, и да предметним уговором нису створене додатне баријере, из разлога датих у образложењу оспореног решења, које у свему као правно ваљане прихвата и овај суд.

Неосновани су и наводи тужилаца да је за покретање поступка ради испитивања постојања повреде конкуренције потребна пријава постојећег привредног друштва које учествује у превозу или некога који намерава да се бави том делатношћу и да би у тако покренутом поступку подносилац пријаве био у могућности да активно учествује у поступку и презентује доказе о пријави конкуренције, с обзиром да у складу са одредбом члана 33. став 2., 35. став 1. и 43. став 3. Закона о заштити конкуренције подносиоци иницијативе не учествују у поступку на начин и са правима странке у поступку, поступак се покреће по службеној дужности и у конкретној управној ствари испитни поступак, је у свему спроведен у складу са одредбом члана 41. истог закона.

Без утицаја су наводи тужилаца да је предметним уговором обухваћено пословање тужилаца на линијама, 1. Београд-Ваљево (преко Лајковца); 2. Београд-Ваљево (преко Уба); 3. Београд-Ваљево-Дивчибаре; 4. Београд-Ваљево-Лозница; 5. Београд-Ваљево-Крупањ; 6. Београд-Ваљево-Љубовија; 7. Београд-Ваљево-Тара и да се све дестинације не завршавају у Ваљево, те да се у образложењу оспореног решења анализира превоз на линији Београд-Ваљево (преко Лајковца) и Београд-Ваљево (преко Уба). Наведено, с обзиром да је

предметни уговор рестриктиван споразум, који представља облик картелизације, те да као целина представља повреду конкуренције, то није од утицаја на доношење другачије одлуке околност да ли у односу на све наведене линије дошло до негативних последица.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да предлог није основан. Наведено јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, а што у конкретној ситуацији није случај, с обзиром да је оспорено решење правилно и на закону засновано и нису испуњени услови за његов поништај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе чл. 46. став 2. и чл. 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09).

Суд је одбио, као неосноване, захтеве тужилаца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужилаца у овој управној ствари, па је применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку, („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), а које одредбе се у управном спору сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 17.04.2015. године, 19 У 7916/2014

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ